

HOŞGELDİN UMUT

Sabah annemin seslenmesiyle gözlerimi açtım. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir an aklıma geldi, misafirlerimiz gelecekti. O yüzden annem beni sabah erkenden uyandırmıştı. Hemen yatağımdan kalktım ve elimi yüzümü yıkayıp ayılmaya çalıştım. Gece geç uyuduğum için kendime gelmekte zorluk çekmiştim. Bu gün günlerden cumartesiydi ve okul olmadığından abim Ahmet, ablalarım Merve ve İrem evdeydiler. Ben de evin en küçüğü Ömer. Küçük dediğime bakmayın 19 yaşındayım. Herkesi uyandırıp kahvaltıya başladık. Ablalarımın yaşları birbirine yakın Merve 23, İrem ise 21 yaşında.. Merve ablam ne kadar otoriter eve hakim bir yapısı varsa İrem ablam da o kadar çocuksu, eğlenceli, neşe kaynağımız olurdu. Kahvaltıda İrem ablam yine yapmıştı yapacağını yine gülerek kalkmıştık. Sofrayı kaldırdıktan sonra annem ve ablalarım yemek hazırlamaya başlamışlardı. El birliğiyle hazırladıklarımız kısa sürmüştü. Kapı zili çaldı, ve misafirlerimiz geldi. Güzel bir şekilde ağırladık, İrem ablamın esprileriyle şenlenmişti yine evimiz. Misafirler gittikten sonra ortalığı topladık güzel bir yaşantımız vardı.

Aradan 3 ay geçmişti. Annemin sesiyle uyanmıştım ama bu ses tonu farklıydı çığlık atıyordu. Hemen yatağımdan fırladım ve anneme doğru koştum ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Annem ve İrem ablam oturma odasındaydı. İrem ablam kötü durumdaydı, nefes almakta zorluk çekiyordu. Hemen 112'yi aradık ve hastaneye götürdüler. Bizimkiler gitmişti, ben evdeydim. Aradan 1 saat geçmişti ve telefon çaldı. Arayan Merve ablamdı bana hazırlanıp sitenin önünde beklememi söyledi. Hemen hazırlanıp siteye indim. Bir araba geldi, içinde teyzem, eniştem, kuzenlerim ve ablam vardı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Arabaya bindim ve hastaneye gideceğimizi düşündüm ama yol farklıydı ablama baktım ve Merve ablam İrem ablamın kalp krizi geçirdiğini ardından kaç dakika sonra vefat ettiğini söyledi. Donup kalmıştım, şaka gibi gelmişti, inanmakta zorluk çekiyordum. Hatta inanmadım yine bir umut hastaneye gideriz diye yolları izliyordum ama gerçekte mezarlığa gidiyorduk. O an dünyam başıma yıkılmıştı. Böyle bir şeyin olacağını asla düşünmemiştim, ağlamaya başladım duygularımı dile getiremiyordum sadece ağlıyordum. Artık göz yaşım bile akıyordu. Hiçbir şeyi idrak edemedim. Ablamın vefatının üzerinden 5 ay geçmişti. Evimizde artık mutluluk yoktu, neşe yoktu. Sadece hüznün ve burukluk vardı. Evimiz bomboş görünüyordu her zaman bir yerlere dalıp gidiyorduk. Artık her şey bir başka geliyordu, insanlar bile. İnsanların dertleri, üzüntüleri farklı anlamlar katıyordu artık ailemizin hiçbir üyesi iyi değildi. Herkes dağılmıştı ve kolay toparlanacağımızı düşünmüyordum. Aradan 4 ay geçmişti. Annemi rahatsızlıklarının üzerine zor ikna edip hastaneye götürmüştüm. Beklemediğimiz bir şeyle karşılaştık. Annem 2 aylık hamileydi. O an ki ruh sağlığımızla ne yapacağımızı şaşırmıştık. Haberin şaşkınlığıyla eve geçtik. Merve ablamla paylaştık. O da ne diyeceğini şaşırtmıştı. Bu haberin üzerine 7 ay geçmişti ve biz çok heyecanlıydık ailemize yeni bir üye daha katılacaktı. Annemin yatışları yapılmıştı ve doğuma girmişti ne kadar heyecan varsa bir o kadar da korku vardı. Sağlıklı bir şekilde gelmesini bekliyorduk. Ablamın vefatından sonra ailemi ilk defa bu kadar heyecanlı ve mutlu görüyordum ve bende mutlu olmuştum. Ailemizin yeni üyesi sağlıklı dünyaya geldi. Herkesin gözleri parlıyordu, herkes yeniden bir aradaydı.

Herkesin gözlerinde yeni bir umut, ışık vardı. Bebeğimiz bize şimdiden iyi gelmişti. Ailemdeki sevgiyi, bağı, yaşama sevincini tekrar kazandırmıştı. Sıra isim vermeye gelmişti. Hiç beklemediğimiz anda ablamın kaybını yaşayıp parçalanmıştık ve yine beklemediğimiz bir zamanda küçük bir kalp dünyaya gelmişti. Ne kadar kalbi ve bedeni küçük olsa da bize kattığı anlam büyüktü. Onunla birlikte ailemizde yeni bir Umut doğdu ve bu yüzden adını Umut koyduk. Ailemize hoş geldin Umut...